

ningen, men det fordres da ogsaa, at Besigtigelsesforretningen skal være henholdsvis begyndt og afholdt inden denne Frist. En saadan Fordring lader sig imidlertid næppe opstille, efter som det ingenlunde altid staar i Modtagerens Magt at faa Besigtigelsesforretningen afholdt netop paa den af ham forlangte Dag; det kan kun forlanges, at han inden en vis Tid begærer den afholdt snarest muligt, men til at indgive en saadan Begæring er da formentlig en Frist indtil Udlobet af næste Søndag tilstrækkelig. I den tydste Lov lægges Vægt ikke paa Godsets Udlevering, men paa dets „Uebernahme“; forsaavidt det imidlertid er Meningen hermed at betegne, at det skal komme an paa, om den Person, til hvem Væretne udleveres, er berettiget til at „modtage“ dem paa Bedkommendes Vegne eller kun at anse som et Bud inden Fuldmagt, turde det ikke behøve videre Udvikling, at den Slags Distinktioner ikke bør have Indflydelse paa Skipperens Stilling, navnlig hans Ret til efter Forløbet af en vis Tid at vide sig sikker imod de heromhandlede Krav i Anledning af formentlig Bestadigelse af det udleverede Gods. — Forsømmer Ladningsmodtageren at optage Besigtigelsesforretning inden den ham givne Frist, siges det, at han ikke kan fordrø Erstatning for Manglerne ved Godset, „medmindre det godtgøres, at Bestadigelsen eller Formindstelsen er bevirket ved Fejl eller Forsømmelse af Rederen eller nogen, for hvem denne hæfter ifølge § 8“, altsaa navnlig Skipper og Mandstabs. Den praktiske Følge af, at Ladningsmodtageren viser Forsømmelse i den omhandlede Henseende, er med andre Ord ikke den, at der betages ham den naturlige Ret til at fordrø Erstatning for den Skade, som virkelig er tilføjet ham ved andres mere eller mindre utilbørlige Forhold. Følgen er, at medens han, ifølge § 142, uden videre har Krav paa Erstatning for den Skade, Godset har lidt paa Rejsen, medmindre det fra Vortragterens Side godtgøres, at det maa antages, at Staden skyldes ham utilregnelige Omstændigheder, maa den forsømmelige Ladningsmodtager, for at kunne kræve Erstatning, godtgøre, ikke blot at Godset har lidt Skade under Rejsen, men ogsaa at den er bevirket ved Fejl eller Forsømmelse, hvorfor Rederen bærer Ansvar. Dette turde dog ogsaa være tilstrækkeligt; der synes navnlig ikke at være Tvivl til med den tydste Lovs Art. 610 at betinge Erstatningsretten af, at Staden er bevirket ved „bösslich Handlungsweise“ — eller, som det hedder i det danske Solovudkast fra 1882, „brødefuldt Forhold“ (mindst grov Uagtsomhed) — af

en til Skibsbesætningen hørende Person. — Det kan endnu bemærkes, at der ikke i § 148 siges noget om, hvem Omkostningerne ved Skønsforretningerne skulle falde til Last. Det følger imidlertid af almindelige Rettsregler, at Rekvirenten foreløbig maa afholde disse Omkostninger, men at han, hvis det oplyses, at han har Krav paa Erstatning af Skipperen for tilføjet Skade, da ogsaa maa kunne forlange dem godtgjorte.

Bed at efterse Reglerne i §§ 200 og 201, i Havarikapitlet, hvortil der i § 149 henvises med Hensyn til Bestemmelsen af den Erstatning, der efter § 142 tilkommer Ladningsmodtageren for manglende eller bestadiget Gods — saavel som Ladningsejeren for Gods, der i Medfør af § 49 under Rejsen er solgt til Skibets Behov —, vil det findes, at Erstatningen fastsættes efter en rent objektive Maalestok. Den beror paa Markedsprisen paa Bestemmelsesstedet eller paa det Sted, hvor Rejsen ender, og deri skal fradrages, hvad der bespares i Fragt og Told m. v.; der tages altsaa ikke Hensyn til, at Befragter eller Ladningsejer muligvis kan lide et meget større Tab som Følge af, at han sættes ud af Stand til at fyldestgøre paatagne Forpligtelser. Men herved maa da ogsaa erindres, at der i § 149 kun gives Regler for Bestemmelsen af Erstatning i Medfør af § 142, og for den Skade, som lides ved Salg af Gods til Skibets Behov i Medfør af § 49, men ikke for Beregningen af Skade, der tilføjes ved en bestemt skadegørende Handling, en bestemt Fejl eller Forsømmelse, ond Villie eller grov Uagtsomhed. Foreligger et saadant Tilfælde, maa de almindelige Skadeserstatningsregler føre til, at den Skadelidende kan fordrø fuld Erstatning for bevist Skade.

§§ 150—155 give Regler for Fragtens Beregning i Mangel af udtrykkelig Vedtagelse, dens Vortfalden i visse Tilfælde, dens Betaling og Sikkerheden herfor.

Bestemmelsen i § 150 behøver næppe nogen nærmere Begrundelse. Det er formentlig naturligt at forudsætte, at naar Parterne ikke have truffet Afstale om Fragtens Størrelse, er det deres Mening, at den skal beregnes efter de almindelige Priser paa Indladningsstedet, og at naar mere Gods indlades end det, hvorfors Prisen er aftalt, skal Fragten i det Hele beregnes herefter.

Med Hensyn til §§ 151—152 bemærkes, at det er en almindelig Sædsvætsætning, at der skal betales fuld Fragt for det Gods, som bringes frem til Bestemmelsesstedet, selv om dette kun sker i bedærvet eller bestadiget Stand, men at der derimod ikke skal betales